

ШТОРОР

A detailed oil painting of a man with dark hair, wearing a light pink shirt and a dark tie. He is looking slightly to the right with a serious expression. The background is a soft-focus landscape with green trees and a wooden fence.

№3 (13) • Січень 2015
Кіровоград

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО
80 років

**ПРЕМІЯ ЄВГЕНА МАЛАНЮКА
ЗНАЙШЛА ВЛАСНИКІВ (С. 16)**

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

У БІБЛІОТЕЦІ ЧИЖЕВСЬКОГО (С. 6)

ОКРАЙЦІ ДУМОК (С. 18)

СІЧНЕВА БИТВА ПОЕТІВ (С. 10)

ЧИТАННЯ СПРИЯЄ РОЗВИТКУ МОЗКУ ТА ПОЯВИ ВЛАСНОЇ ДУМКИ. КИДАЙ ЧИТАТИ!

1935-1963

МОЖНА ВСЕ НА СВІТІ ВІВЕРАТИ СИНУ
ВІВРАТИ НЕ МОЖНА ТІЛЬКИ БАТЬКІВЩИНІ

Роса

Від редакції

У січні цього року виповнилося 80 років від дня народження геніального поета Василя Симоненка. Ми не могли оминати цю дату, а тому присвятили січневий випуск нашого електронного журналу творчості Василя Андрійовича. Окрім традиційних «репортажів» із культурних заходів міста, ми публікуємо у номері статті про Василя Симоненка, його щоденники та маловідому, але геніальну прозу.

Залишайтеся з нами!

Щиро ваш журнал «шТОРОР»!

P.S. Ми як завжди раді співпраці із поетами, прозаїками, драматургами, журналістами та есеїстами. Пишіть на нашу пошту: shtopor_journal@ukr.net

Головний редактор

Кирило Поліщук

Редактор

Вікторія Нетребенко

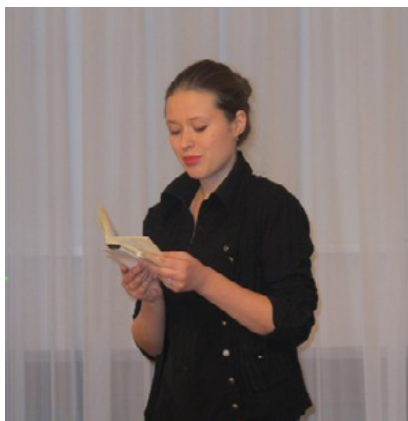
Технічний редактор

Артем Луценко

Журналіст

Сергій Цигульський

ЗМІСТ

Бо культурне місто

- 06 Щедрий вечір**
У бібліотеці ім. Чижевського
- 08 Писанки Єлисаветградщини**
Художня виставка
- 10 Битва поетів**
Січень
- 12 Сергій Єсенін**
Вечір пам'яті
- 14 Акустичний джем**
- 16 Премія Маланюка**
Церемонія нагородження

80 років Симоненку

- 18 Окрайці думок**
Щоденник
- 20 День народження генія**
Шана поету в Черкасах
- 22 Поезія**

Що радимо відвідати

- 24 Афіші міста**
Як не прогавити мистецький лютий

Для мам, тат та їхніх малят

- 26 Цар Плаксій та Лоскотон**

80 років Симоненку

- 28 Весілля Опанаса Крокви**
Проза
- 29 Чорна підкова**
Проза

ПОЕЗІЯ, МУЗИКА

БІБЛІОТЕКА

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

У бібліотеці ім. Д. Чижевського

У рамках проведення щорічної бібліотечної ночі «Щедрий вечір у бібліотеці Чижевського» в Інтернет-центрі книгозбірні виступали кіровоградські поети та музиканти. Відкрив музично-поетичну вітальню дует Сергія Цигульського та Олі Алексєєнко. Вони виконали пісні під гітару «Вище неба» гурту Океан Ельзи та «Білі лебеді» Христини Панасюк.

Надалі поезією Євгена Маланюка порадував глядачів Артем Луценко. Свої пісні виконав кіровоградський гурт «Приходьте завтра». На слова солістки гурту Олі Алексєєнко прозвучала пісня «Потяг», а на слова кіровоградської молодшої поетеси Ганни Дудник пролунала пісня «Чужими стають повільно», яка супроводжувалась чудовим соло флейти.

Дует Олі Алексєєнко та Кирила Поліщука виконав пісні на слова Василя Симоненка «Ображайся на мене як хочеш...» та «Ти знаєш, що ти людина», а також пісню гурту Radiohead «I will». Коли Оля зайняла місце в залі, Поль Іщук прочитав вірш Василя Симоненка «Кривда» та виконав власний пісневірш «Дерево». На прохання глядачів Сергій Цигульський та Кирило експромтом виконали пісню на вірш Поль Іщука «Кафка», чим викликали щирі посмішки та оплески у глядачів.

Завершили вечір дві чарівні дівчини Маша Моренко та Лера Костюніна. Дует скрипки та гітари став приємним сюрпризом як для глядачів, так і для бібліотекарів. Дівчата виконали музичні композиції «Мальви», «Опять метель», «Падает снег» та ще декілька творів.

Бібліотекарі та організатори заходу були вдячні всім виконавцям, а глядачі кожний виступ проводжали бурхливими оплесками та не бажали йти після закінчення.

ВИСТАВКА

БІБЛІОТЕКА

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ПИСАНКИ ЄЛИСАВЕТГРАДЩИНИ

У бібліотеці ім. Д. Чижевського відкрилась виставка під назвою «Українська писанка». Автором писанок, представлених на виставці, є Ірина Михалевич. Майстриня родом зі Сміли, але вже більше десяти років живе в Олександрії. Почала займатись писанкарством лише у 2011 році, але вже закохалася у це мистецтво.

Унікальність писанок Ірини полягає в тому, що вона відтворює історичні писанки. У неї є вже декілька екземплярів Єлисаветградського повіту. У планах – відтворити всі традиційні писанки нашого краю, які збереглись до нашого часу. Не оминула майстриня і болгарські писанки Єлисаветградщини і передала

декілька експонатів у вільшанський музей.

Вона розписує яйця як штучними барвниками, так і природними. Ірина говорить, що хоче робити писанки так, як їх робили у старину, тобто лише за допомогою різних рослин. Наприклад, жовтий колір вона видобуває з ромашки, синій – із шовковиці тощо. Іноді запозичує техніку писанок у інших майстрів. Таким чином вона виконала одну із своїх експозицій – перепелине яйце вставлене у розпилене куряче, що має дуже незвичний, але привабливий вигляд.

Також Ірина Михалевич відтворила колекцію писанок, яку свого часу мала

мати Лесі Українки Олена Пчілка. Нині колекція подорожує музеями Київщини. Молода майстриня ніколи не починає роботу над писанкою без молитви і без досконального знання того візерунку, який вона хоче створити. Вона дуже прискіпливо вивчає значення символів на писанках, аби не вийшло якоїсь нісенітничі на яйці, хай навіть і привабливої на око.

Сергій Цигульський

БИТВА ПОЕТІВ

ГАЛЕРЕЯ

ЄЛИСАВЕТГРАД

БИТВА ПОЕТІВ

Перша в 2015 році

28 січня у галереї «Єлисаветград» пройшла перша у нинішньому році «Битва поетів». Слід відзначити, що глядачі засумували за цим традиційним у Кіровограді дійством, а тому на поетичні баталії прийшло подивитись більше сотні людей.

Ця Битва поетів була якоюсь жіночою. З 16 учасників – лише три хлопці. Та й то один з них читав у дуеті зі своєю дівчиною. Протистояти прекрасній половині людства чоловіки не могли, тому і не дивно, що до фіналу вийшли три дівчини: Оля Алексеєнко, Інна Колеснік та Марія Сидорак. Остання й стала переможницею січневої «Битви поетів», отримала грошовий приз, книгу Юлії Мусаковської «Маски» і приєдналась до Сергія Черната, Ганни Дудник, Людмили Попудіної та Артема Луценка – учасників

майбутньої «Супербитви поетів», яка відбудеться у травні-червні цього року. Оля Алексеєнко у якості втішеного призу за друге місце отримала збірку поезій «До барикад», а Інна Колеснік – за третє місце – антологію кримської та кіровоградської поезії «Шепіт Альми».

У музичних перервах публіку розважали дуети. Спочатку виступили Олександр Теплих та Аліна Шевченко, а згодом Маша Моренко і Валерія Костюніна – чарівний дует гітари та скрипки.

Рожевого капелюха переможця, як вже було сказано, отримала Марія Сидорак. У ньому вона зачитала свою поезію на біс. Вітаємо Марію з перемогою і чекаємо вас на інших заходах проєктів «Поетична середа в «Єлисаветграді» та «Субота в «Єлисаветграді».

Сергій Цигульський

Забгато колючої "ні",
Ні знайомі, ні друзі – ніхто.
Навіть сенсу немає в брехні,
Якщо й так вже давно
все одно.

Що ж, можливо, воно так і треба,
Трохи менше віршів, більше прози.
Я б струсила всі зорі із неба,
Тільки б збулося.

Забгато фальші в словах,
І акорди знов грають не ті,
Забгато трагедій у снах,
Закороткі свята й вихідні.

Доля – шлях без зворотніх білетів,
Може, досить вже гратися нею?
Повертатись – погана прикмета,
Але дуже хороша ідея!

Марія Сидорак

СЕРГІЙ ЄСЕНІН

...вечір пам'яті

ХУДОЖНІЙ МУЗЕЙ

МУЗИКА

ПОЕЗІЯ

У стінах Кіровоградського обласного художнього музею відбувся захід «День пам'яті Сергія Єсеніна», присвячений 89-ти річчю від дня трагічної смерті російського поета Сергія Єсеніна (1895-1925).

На поетично-музичному вечорі зібралися шанувальники творчості відомого поета, щоб послухати ліричні вірші, уривки з прози та пісні на слова Сергія Олександровича і таким чином віддати пошану величому таланту майстра художнього слова.

Особливу зацікавленість та жвавий діалог у глядачів викликала відео-презентація про життєвий та творчий шлях Єсеніна, його трагічну, загадкову загибель, а також здебільшого трагічну долю оточуючих його людей.

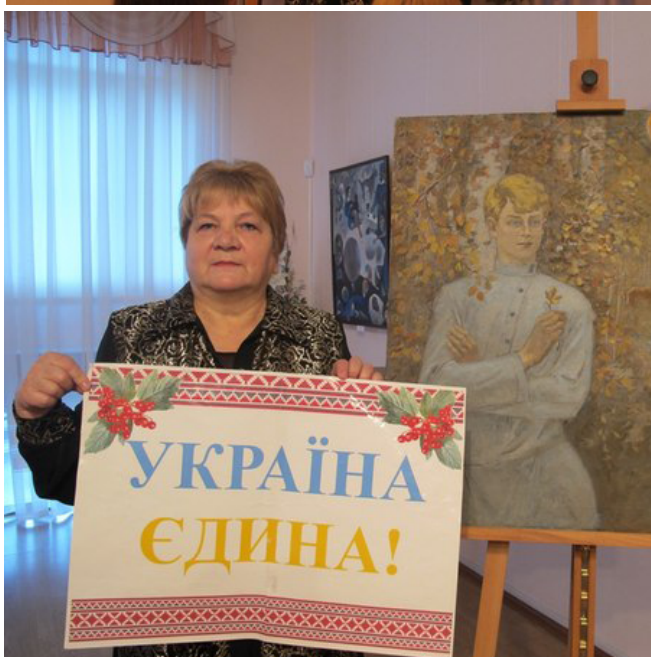
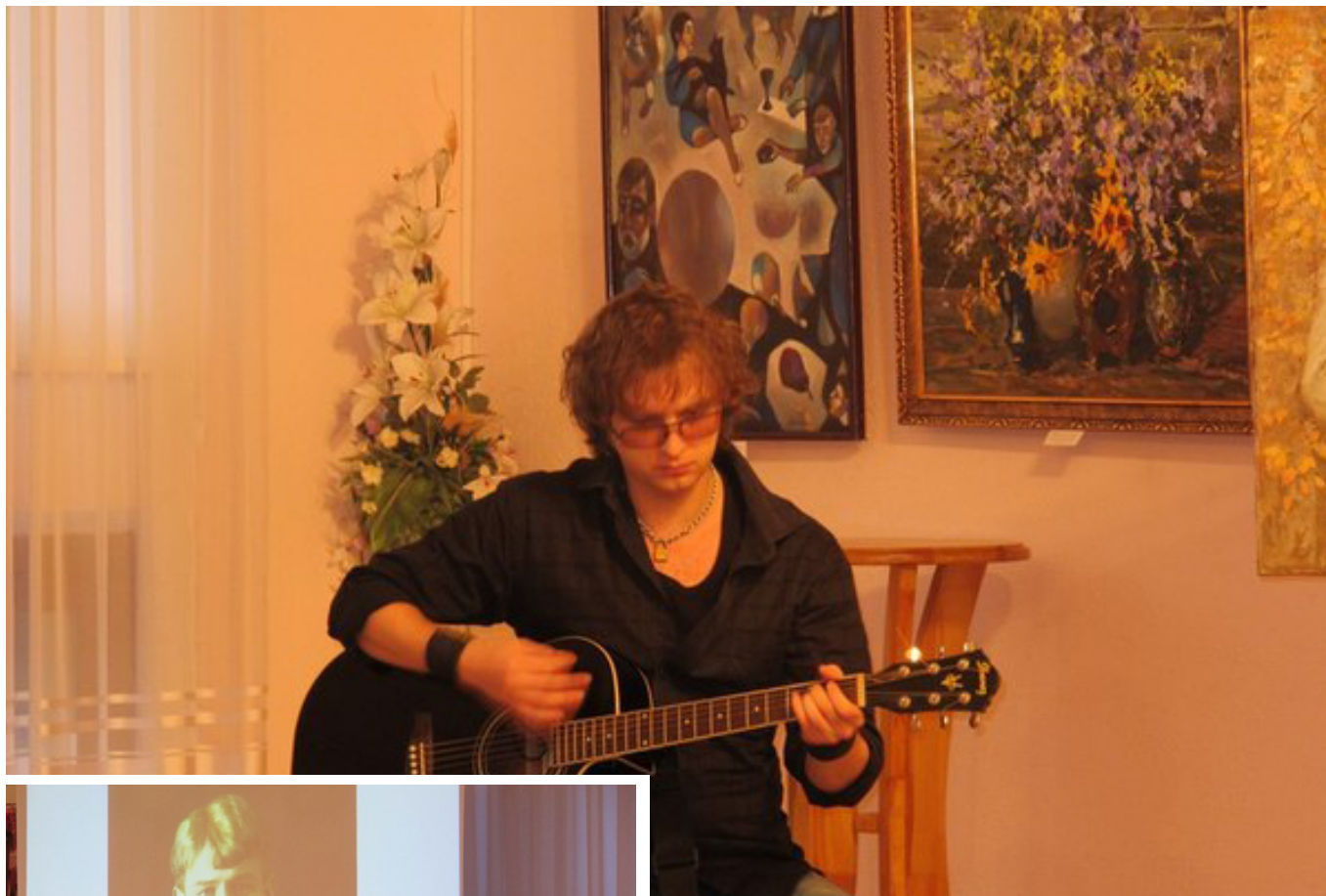
Ганна Тележинська та Христина Шевченко продекламували ліричні поезії відомого російського поета. До читання віршів та прози долучилась голова Кіровоградського клубу народних ремесел «Ниточка» Ніжнікова Наталія Костянтинівна, кіровоградська поетеса Тетяна Григорівна Березняк та студентка Кіровоградського музичного училища Олена Заєць.

Кіровоградський музикант Вітольд Лунтовський виконав чуттєві ліричні композиції в оригінальному аранжуванні.

Наприкінці заходу прозвучав музичний твір кіровоградського барда Сергія Сімонова на слова Сергія Єсеніна, який і став завершальним акордом цього теплого вечора.

Сергій Цигульський

МУЗИКА

ГАЛЕРЕЯ

ЄЛИСАВЕТГРАД

АКУСТИЧНИЙ ДЖЕМ

Такий захід відбувся 31 січня у галереї «Єлисаветград». Це був акустичний концерт дуету скрипачки Валерії Костюніної та гітаристки Маші Моренко. Вони порадували глядачів каверами на хіти гуртів Бі-2, Сплін, пісню Миколи Носкова «Это здорово» тощо.

Також перед глядачами виступив гурт «Приходьте завтра», який зіграв як свої пісні, так і кавери на Тінь Сонця «Ніколи не плач» і Radiohead «I will». Свої музичні виконали кіровоградські бард-музиканти Андрій Шульга та Андрій Гардашніков. Зокрема всіх вразила пісня на слова Василя Симоненка «Де зараз ви, кати мого народу?» у виконанні Андрія Гардашнікова.

Музичний концерт кіровоградських

музикантів пройшов у гарній затишній атмосфері. Усі глядачі залишились задоволеними добре проведеним суботнім вечором і тим, що не дарма витратили 20 гривень, аби послухати гарну музику.

Сергій Цигульський

ПРЕМІЯ МАЛАНЮКА

БІБЛІОТЕКА

ЧИЖЕВСЬКОГО

БО КУЛЬТУРНЕ МІСТО

ПРЕМІЯ МАЛАНЮКА

Церемонія нагородження лауреатів обласної премії

Нагородження лауреатів обласної літературної премії ім. Євгена Маланюка відбулось 2 лютого в бібліотеці Чижевського. Цього року виповнюється 118 років з дня народження нашого земляка.

Лауреатами премії ім. Євгена Маланюка за 2014 рік стали: у номінації поезія – Антоніна Царук і її збірка «Мовчання бруньки»; у номінації проза – Анатолій Кримський і його книга «Обрубані Рамена»; у номінації літературознавство і публіцистика – Оксана Гольник з роботою «Міф у художньому світі Євгена Маланюка».

На урочистостях виступили знані в Україні літератори. Зокрема слово було

надане Григорію Клочеку, Василю Бондарю, Світлані Орел. До речі, остання запропонувала видати статтю Євгена Маланюка «Малоросійство», адже вона є унікальною в своєму роді і дуже актуальною нині. Цю ініціативу одразу підтримав один з гостей заходу – Володимир Шовкошитний, який пообіцяв, що видавництво «Український пріоритет» надрукує цю статтю великим накладом.

Надалі вітання лауреатів перейшло у кулуарні неофіційні розмови, привітання та традиційний для таких заходів фуршет.

Сергій Цигульський

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

«ОКРАЙЦІ ДУМОК» ЩОДЕННИК

Читати без дозволу чужі щоденники – Еверест підлості.

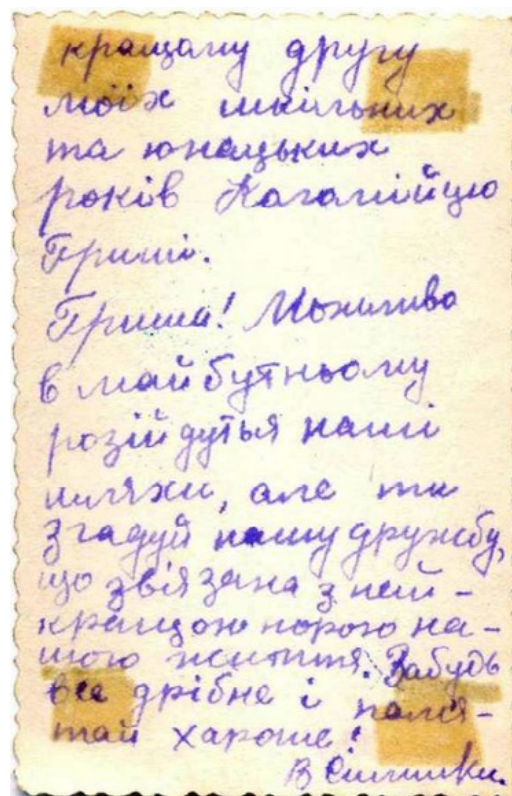
Невідомий афоризм простака Вільсона

18.IX. 1962 р.

Зачинаю цей щоденник не тому, що хочеться побавитися у великого. Мені потрібен друг, з яким я міг би поділитися геть усіма своїми сумнівами. Вірнішого і серйознішого побратима, ніж папір, я не знаю.

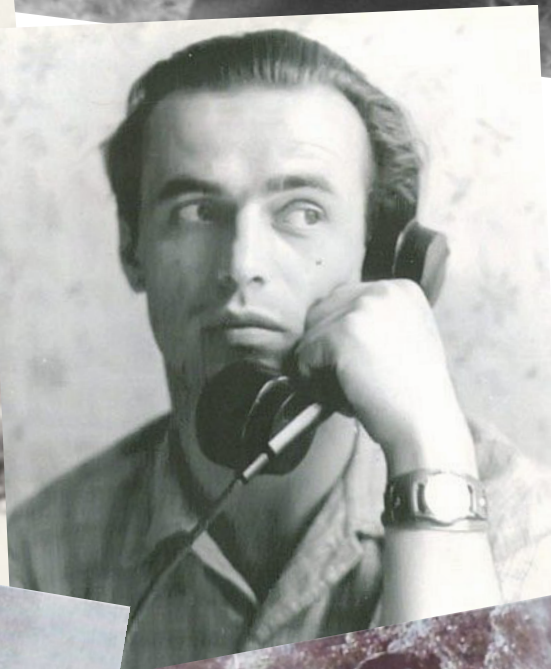
Земля вже двадцять восьмий раз несе мене навколо Сонця. Мало встиг я зробити за цей час гарного і доброго. Зате навчився я пити горілку, смердіти тютюном, навчився мовчати і бути обережним, коли слід кричати. І найстрашніше – навчитися бути нещирим. Брехня – мабуть, моя професія. Талант брехуна у мене вроджений. Є три категорії брехунів: одні брешуть, щоб мати з цього моральну чи матеріальну вигоду, другі брешуть, аби брехати, а треті служать брехні, як мистецтву. Вони, власне, вигадують або домислюють логічні кінцівки до правди. Ці брехуни, з моєї брехунської купини, видаються мені благородними. Вони – художники. Вони – резерв літератури. Без них нудно було б жити, без них і правда стала б куцою та побутовою, нудотною і дріб'язковою. Благородна брехня возвеличує правду. Керуючись цим, я частіше всього вдавався до третьої брехні.

Я розумію, що поет з мене такий собі. Але бувають і гірші. Такі, як я, теж необхідні для літератури. Ми своїми кволими думками угноїмо ґрунт, на

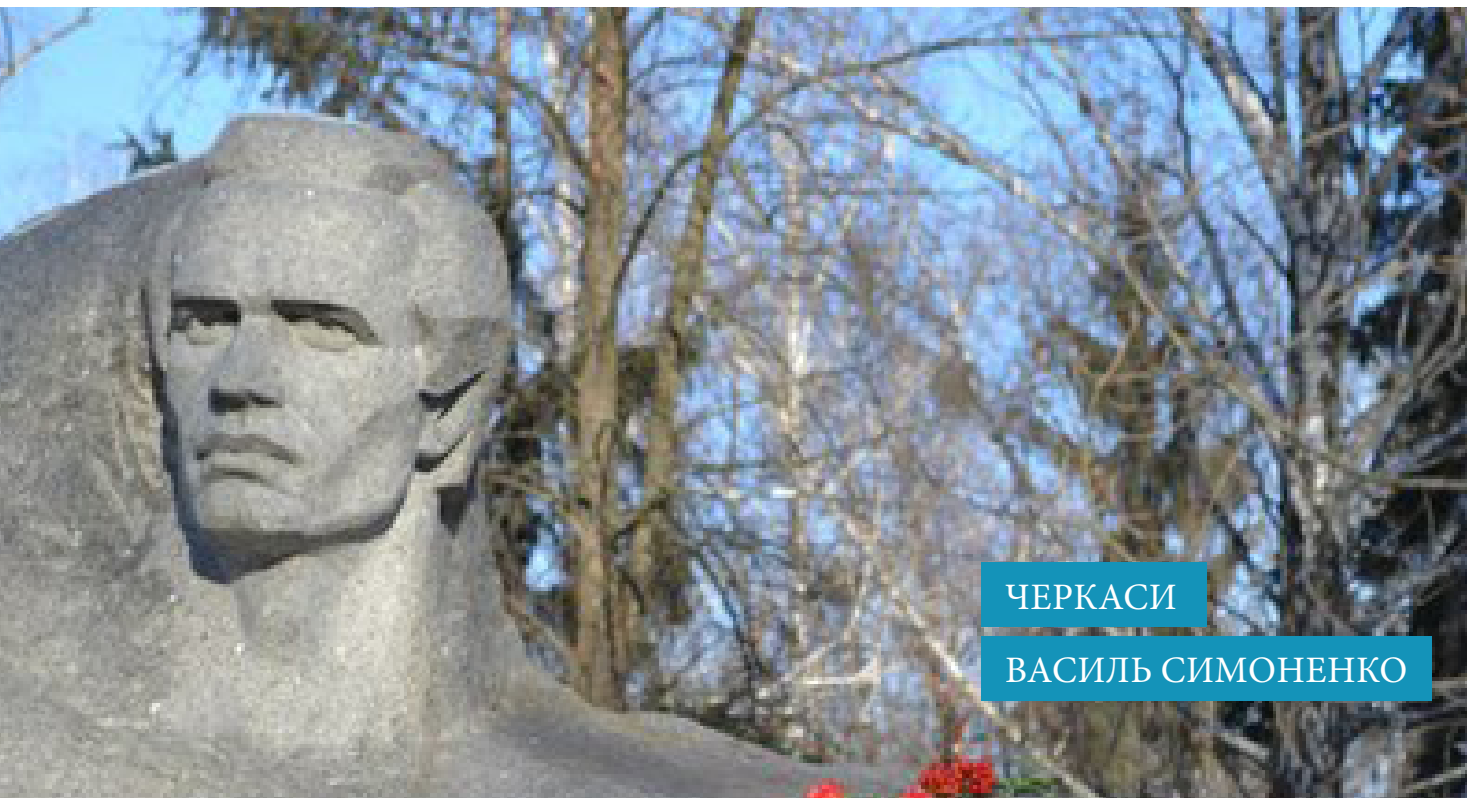

якому виросте гігант. Прийдешній Тарас або Франко. Жду його, як віруючий прищестя Христового. Вірю, що мені пощастить почути радісну осанну на честь його приходу. Хай тільки не зважає він на нас, маленьких чорноробів поезії. Він виросте з нас.

Я міг би прислужитися літературі більше, якби природа обділила мене слухом і очима. Я не бачу всіх відтінків і не чую всіх звуків. Музика – моя мука. Ніколи не доросту до того, щоб глибинно розуміти її. Ніколи я не побуваю на такому святі барв, з якого не повертається щасливий Сар'ян. Я не можу навіть по-справжньому заздрити Сар'янам і Шостаковичам, бо ж неписьменний не може заздрити Льву Толстому. Він заздрить сусідові, який уміє розписатися.

80 РОКІВ СИМОНЕНКУ

ЧЕРКАСИ

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

80 РОКІВ СИМОНЕНКУ

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ГЕНІЯ

8 січня 1935 року народився український поет, прозаїк, журналіст, шістдесятник Василь Симоненко. У цьому році він міг би святкувати 80-річний ювілей. Радянська система вбила його 28-річним, проте він воскрес, щоб знову жити з нами. 2015 рік оголошено роком Симоненка лише у Полтавській області, де він народився, та у Черкаській, де він творив, працював і, на жаль, загинув. Хоча оголосити цей рік роком Симоненка мали по всій Україні. 2014 рік був роком Тараса Шевченка, а Василь Симоненко – Шевченко ХХ століття. Він національний поет, український, а не тільки черкаський чи полтавський. У Черкасах 8 січня відбулися урочистості з нагоди ювілею видатного поета. Зранку в бібліотеці для юнацтва ім. Василя Симоненка пройшла літературна конференція, де обговорили творчий і духовний спадок поета. На Центральному кладовищі біля могили Василя і його матері Ганни Щербань, яка похована біля сина, вшанувати пам'ять генія зібралась журналісти, поціновувачі

творчості Василя Андрійовича, актори, професори, письменники, та інша творча інтелігенція. Перший заступник Голови Національної спілки письменників України Володимир Шовкошитний зазначив: – В Україні Різдво відзначається по-особливому. 7 січня народився Ісус. У переддень Різдва народився Василь Стус, а

наступного після Різдва дня – Василь Симоненко. На цих Василях лежав тягар відповідальності за долю України після УПА. Нещодавно відшумів Майдан, де народ йшов у бій під слова Василя Симоненка «Народ мій є, народ мій завжди буде. Ніхто не перекреслить мій народ...». У Черкаському краєзнавчому музеї відкрилась експозиція присвячена

заступник Міністра культури України Ігор Ліховий розповів про те, як він вручав матері Симоненка шевченківську премію: – Я приніс їй 500 гривень у конверті, а Ганна Федорівна запитала, чи не відберуть їх потім назад. Адже одного разу по радіо вона вже почула, що її сина представлено до шевченківської премії (посмертно), а зранку наступного дня було названо іншого лауреата. Мене це дуже розчулило. А диплом та почесний знак лауреата шевченківської премії Ганні Федорівні пізніше передав Іван Драч. Вшанували пам'ять поета і біля пам'ятника Василю Симоненку у центрі міста. А закінчився день літературно-мистецьким вечором у Черкаському музично-драматичному театрі імені Т. Г. Шевченка, де відбулася прем'єра документальної вистави «Серед грому і тиші» від режисера Сергія Проскурні. Вшановувати пам'ять Василя Симоненка літературними та мистецькими заходами будуть протягом усього року. Незважаючи на те, що 2015 рік – Рік Симоненка лише у Полтавській та Черкаській областях, в усіх містах України відбудуться читання поезії Симоненка, конференції щодо його творчості та особистості, нагородження лауреатів літературної премії ім. Василя Симоненка.

**Сергій Цигульський,
Кирило Поліщук**

Василю Симоненку. Тут його портрети, його фотографії, рукописи його віршів, чернетки, листи, посвідчення, дипломи лауреата премій, записи живого голосу тощо. Петро Засенко – український поет та перекладач, однокурсник Василя Симоненка розповів про те, звідки взяли записи живого голосу поета: – Усі записи голосу Симоненка були зроблені в будинку поета Івана Світличного на магнітофон «Весна» на прохання дружини Світличного. Народний артист України, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка Анатолій Паламаренко продекламував вірш «Україно, п'ю твої зіниці», яким довів до сліз не одного глядача. Валентина Козак прочитала власний

вірш «Василю, Василю», присвячений Симоненку. У Черкасах спеціально до ювілею Василя Симоненка видали кишенькову збірку його поезій «Україно, ти моя молитва». Передмова Василя Пахаренка із символічною назвою «Василь Симоненко на Майдані» визначила тематичну спрямованість відібраних до книги віршів – у ній переважає громадянська лірика. Частину тиражу, як зазначено у книжці, планується передати нашим воїнам-захисникам на сході України. У «Кімнаті Василя Симоненка» представлені речі, яких торкалась рука поета. Починаючи від друкарської машинки, на якій він працював у газеті «Черкаська Правда», закінчуючи окулярами. Перший

ПОЕЗІЯ

У душі моїй –
Місця немає туманам.
У душі моїй –
Сонце червоне буя,
І регоче, й гримить
Голубим океаном
Нерозтрачена радість моя.

У душі моїй –
Шторми і грізні прибої,
І тривога,
Мов хмара грозова,
Встає.
Я вродливий з тобою,
Розумний з тобою,
У тобі – моя ніжність
І серце моє.

Облягли нас тумани.
У їхньому клоччі
Піднімаються сумніви,
Мов комиші.
Ти не бійся дивитись
В мої розтрижені очі,
Очі –
Вікна моєї душі.

Василь Симоненко

ФІАЛКИ

Знов читаю ці холодні фрази,
Тільки бачу – все в них навпаки:
Не втаїли гнів твій і образу
Стримані і ввічливі рядки.

В компліментах чуються докори,
І нехай слова, немов замки,
Навіть почерк виразно говорить
Про твої приховані думки.

Знаєш ти, чому пишу так мало,
Розумієш – не тобою сню,
Бо тепер нічого не осталось
У душі від першого вогню.

Я ж тебе обманювать не хочу
І признаюсь, що давно мені
Світять в душу сині-сині очі,
Як фіалки перші навесні.

Тільки ж ні морози, ні пороша
Тих фіалок зроду не зімне...
Я тебе не зрадив, дівчино хороша,
Але серце кляте зрадило мене.

Василь Симоненко

Я тобі галантно не вклонюся,
Комплімента зроду не зіплюю,
Тільки в очі ніжні задивлюся –
В них свою тривогу утоплю.

І коли химерною габою
Спеленає землю довга ніч,
Довго серце тужить за тобою,
Довго сон мені не йде до віч.

Довго білі таємничі крила
Обвівають маревом видінь,
І стоїш ти, крихітна і мила,
І прозора, мов ранкова тінь.

І палають, ніби стиглі вишні,
Владно підкоряючи собі,
Губи неціловані і грішні,
Очі божевільно голубі.

Василь Симоненко

X X X
 Не докорю ніколи і нікому,
 Хіба на себе інколи позлюсь,
 Що в двадцять літ в моєму серці встало,
 Що в тридцять смерті в огні подиваюся.

Моє життя - розтрачене корито
 І світ для мене - каторга і кліт!
 Як краще в тридцять повністю згоріт!
 Ніж до півсотні помаленьку тліт.

Приплелася така нісенітниця,
 Що, їй-право, сміявся б до сліз:
 Ніби сонцю державна митниця
 Не даватиме скоро віз.

А міністр із мозочком страуса,
 Викликаючи всіх на прю,
 Написав довжелезну клязу
 На спокійну Полярну зорю.

І тепер мудреці-дипломати
 Будуть спільно шукати згод,
 Резолюції довгі приймати
 І морочить нещасний народ.

Василь Симоненко

Я не помру від розпачу і муки,
 Лиш в самотні ночі навесні
 Все будуть снитися милі, теплі руки
 І оченята сині і ясні.

І будеш ти у кожному диханні,
 І будеш ти навіки при мені
 Гасить зірки очима на світанні,
 Палить мене в безжальному вогні.

І буду ждати кожної години
 В далекому чи близькому краю
 Одну тебе, тебе єдину,
 Маленьку милу дівчинку мою.

Василь Симоненко

Коли б тобі бажав я сліз і муки,
 І кари найстрашнішої бажав,
 Я б не викручував твої тендітні руки
 І в хмурім підземеллі не держав.

Ні, я б не став тебе вогнем палити,
 З тобою б розквитався без жалю:
 Я б побажав тобі когось отак любити,
 Як я тебе люблю.

Василь Симоненко

Коли б тобі бажав я сліз і муки,
 І кари найстрашнішої бажав,
 Я б не викручував твої тендітні руки
 І в хмурім підземеллі не держав.

Ні, я б не став тебе вогнем палити,
 З тобою б розквитався без жалю:
 Я б побажав тобі когось отак любити,
 Як я тебе люблю.

Василь Симоненко

**Пам'яті Василя Симоненка,
 присвячується...**

...Вже давно затихли протоколи
 і гнилі параграфи мовчать.
 Лиш поет не зломиться ніколи,
 що не вміє совість позичати!

Буде поклик серця плавить груди,
 буде гнать захланність підлих фраз,
 з правдою в долонях йти між люди,
 буде він любить не напоказ...

...Відкувала доля сизокрила
 двадцять вісім зим та й понесла
 пам'ять вічну, що не підкорилась,
 а в грядущих душах проросла!

Любов Максименко

– Чи знаєш, що ти людина?
 Питаєш кожного з нас.
 Усмішка, очі – єдині,
 Допоки вогонь не погас.

– Чи знаєш, що ти людина? –
 Запитаєш цілий світ.
 Твій був на землі єдиний
 Високих думок політ.

І впливають з дитинства
 Казками минулих днів
 "Лебеді материнства"
 Сонети щемливих слів.

Щоб вірно могли ми знати,
 З дитячих вирісши літ,
 Що можна в житті вибирати,
 А що – вибирати не слід.

Ірина Незабудка

ЯК НЕ ПРОГАВИТИ МИСТЕЦЬКИЙ ЛЮТИЙ

АФІШІ МІСТА

Заходи, які вам варто
відвідати.

Галерея «Єлисаветград»
вул. Пашутінська, 36

5 лютого
18:00

«Музичний четвер в Єлисаветграді»

«БИТВА МУЗИКАНТІВ»
Грай! Слухай! Оцінюй!

ВХІД - 10 ГРН.
ОРГВНЕСОН ДЛЯ УЧАСНИКІВ - 5 ГРН.
ПЕРЕМОЖЦЕВІ - ГРОШОВА ВІНАГОРОДА
УСІМ ПРИСУТНІМ - ЧАЙ, ПЕЧИВО, МУЗИКА!

Поль Іщук та галерея «Єлисаветград»

ШТОПОР ПЕША Місто tuscovka

PROVOCATEUR
вул. 50 років жовтня, 1А
kasa.in.ua
головна каса країни

6
ЛЮТОГО
19:00

Ніч
Арсен МІРЗОЯН ВПЕРШЕ У КІРОВОГРАДІ
Живий звук

099-645-23-32
довідки: 050-983-73-37

EDWARD «BURN» GEWA PRESENTS

06.02.15
П'ятниця
19:00

PRAGA
ул. Черновола, 31

Don Blues Band

«Blues in the Night»

ЖИВОЙ ЗВУК

Інформація: 094-938-26-62

НАШЕ РАДІО SUPER RADIO ХІТ FM Rock on EUROPE PLUS

Україна-Центр 21 ГОРОДСКАЯ

КІРОВОГРАДСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ОБЛАСНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ
МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМ. М.А. КРОПИВНИЦЬКОГО

ЛЮТИЙ 2015
Репертуар

1 лютого	12:00	Михайло Корабелник «Казка про Скомороха та Царя Гороха»
7 лютого	18:00	Григорій Кайка-Османович «Сказання на Гончарівці»
8 лютого	18:00	Іван Карпенко-Карий «Хазин»
12 лютого	18:00	Володимир Зімін «Жага-була Сиротка»
14 лютого	18:00	Михайло Старошівський «За двома вишивками»
15 лютого	18:00	Інсценізація Євгена Курмана «Моя мама їсть роки»
19 лютого	18:00	До Аня закоханих Тетяна Коваленко «Ані душі»
20 лютого	18:00	Ганс Крістіан Андерсен «Гулябник»
21 лютого	18:00	Гарас Шарченко «Назар Столиця»
22 лютого	18:00	До Аня закоханих Тетяна Коваленко «Ані душі»
23 лютого	18:00	Імре Калман «Сімейка»
24 лютого	18:00	Олексій Толстой «Пригоди Буратіно»
25 лютого	18:00	Іван Котляревський «Наталка Полтавка»
26 лютого	18:00	Інсценізація Євгена Курмана «Моя мама їсть роки»

26.02.15 – 28.02.15 Гастролі театру в Черкаській області

www.kirovograd-theatre.com.ua
ТЕЛЕФОНІ ДЛЯ ДОВІДОК:
(0522) 24-15-93, 050-654-99-43, 066-41-99-171

Інформаційні партнери: НАШЕ РАДІО, SUPER RADIO, ХІТ FM, Rock on, EUROPE PLUS, Україна-Центр, ГОРОДСКАЯ, ШТОПОР, ПЕША, Місто, tuscovka, TOROD

ЯК НЕ ПРОГАВИТИ МИСТЕЦЬКИЙ ЛЮТИЙ

Заходи, які вам варто
відвідати.

АФІШІ МІСТА

EDWARD «BURN» CEWA PRESENTS
12.02.15 **19:00**
Четверг **PROVOCATEUR**

АС/ДС
HIGH VOLTAGE TOUR
исполняет
тирбют группа
ДС ТРАИ

ЖИВОЙ ЗВУК

Информация по телефону: 27-08-62, 094-938-28-62

НАШЕ РАДИО SUPER RADIO ХИТ FM Rock in EUROPE PLUS Ретро

Український Центр 21 канал ГОРОДСКАЯ music brand ГОРОД

Информация по телефону: 27-08-62

15 лютого
Кіровоградська
філармонія
О 18:00 годині

10 РОКІВ

ТІТК
ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ ТУР
ЛЮБИ ТИ УКРАЇНУ

ОРГАНІЗАТОР
КВАРТАЛ КОНЦЕРТ

КВИТКИ: karabas.com (044) 221-19-95

ПОРТАЛ **13.02**
КІНО ТЕАТР
КІНОТЕАТР ПОРТАЛ, УЛ. 50 ЛЕТ ОКТЯБРЯ 1А
НАЧАЛО: 21:30
Специально ко дню всех влюбленных!

НОЧЬ КИНО MOVIE NIGHT

РОМАНТИЧЕСКИЕ КОНКУРСЫ
ЯРКИЕ ШОУ-НОМЕРА
ПОДАРКИ ОТ ПАРТНЕРОВ
АМУРНАЯ ПОЧТА

Ночь кино - это 3 кино новинки
за одну ночь по цене
одного фильма!

КУПИТЬ БИЛЕТЫ МОЖНО В КАССЕ КИНОТЕАТРА
INFO: (095) 257 52 33 (0522) 33 26 03

“МЕДВЕДЬ” И “ПРЕДЛОЖЕНИЕ”
спектакль по пьесам А.Н. Чехова
ПРЕМЬЕРА!!! **11 ФЕВРАЛЯ**
ОБЛАСТНАЯ ФИЛАРМОНИЯ
19.00
(0522) 24-12-03

Ольга Сумская
Юрий Тарасов
Александр Вертинский
Анна Родрик
Виктория Дроздова

ТЕАТРАЛЬНО-КОНЦЕРТНАЯ КАССА
г. Кировоград,
ул. Вольная Перспектива, 27,
кабинет «Зоряна»

ART-MIX VS
INTERNET-BILET.UA

КАКАЗ БИЛЕТОВ ПО ТЕЛЕФОНУ:
(0522) 27-47-35,
(0522) 445-86-14,
(097) 859-27-29.

ЩО РАДИМО ВІДВІДАТИ

ЦАР ПЛАКСІЙ ТА ЛОСКОТОН

Цареве сімейство

Там, де гори і долини,
Де гуляє вітровий, –
Там цвіте краса-країна
З дивним ім'ям Сльозолий.
І колись в країні тій
Був па троні цар Плаксій,
Голова його мов бочка,
Очі – ніби кавуни.
В Плаксія було три дочки
І плаксивих три сини.
Старша звалася Нудота,
Середульшенька – Вай-Вай,
Третя донечка – Плакота,
Всі сльозливі через край.
А цареві три сини
Так і звались – Плаксуни.
Отака була сім'я
У царя у Плаксія.
Цілі дні вони сиділи,
Голосили, та сопіли,
Та стогнали, та ревли,
Сльози відрами лили.
Цар Плаксій велів сердито:
"Хай із ними день при дні
Плачуть всі в країні діти,
Бо сміятись і радіти
У моєму царстві – ні!
Хто всміхнеться – в часі тім
Я того негайно з'їм!"
Ще була у Плаксія
Грізна гвардія своя:
В ній служили молодці
Забіяки-сльозівці.
Хто сміявся – вони хапали

І нагайками шмагали,
Так що в царстві тому скрізь
Вистачало плачу й сліз.
Цар любив, як плачуть діти,
Бо любив їх сльози пити.
Отакий був цар Плаксій
Україні Сльозолий.

Дядько Лоскотон

Але в тому диво-царстві,
Зневажаючи закон,
Жив у мандрах і митарстві
Добрий дядько Лоскотон.
Він приходив кожний вечір –
Хай чи дощ іде, чи сніг –
До голодної малечі
І усім приносив сміх.
Мав він вдачу теплу й щирю,
Ще й лукавинку в очах.
І була накидка сіра
В Лоскотана на плечах.
Лоскотливі мав він вуса
І м'якенькі, наче пух.
І м'яке волосся русе
Розсипалося до вух.
Він як прийде, залоскоче,
То сміється, хто й не хоче.
Тільки де він появлявся,
Зразу плач там припинявся,
І приходив до усіх
Голосний та щирий сміх.
Не любили Лоскотона
Цар Плаксій і Плаксуни,
Видавали заборони
Проти лоскоту вони.

І за дядьком Лоскотоном
Із нагайками в руках
Охоронці злих законів
Полювали по хатах.
Але дядько Лоскотон
Не боявся цих заслон:
Він ходив по всій країні
І носив з собою сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.

Арешт Лоскотона

Розізлився тоді Плаксій –
Цар країни Сльозолий.
Гнівно він гукнув із трону:
"Гей, ледачі сльозівці!

Хто впіймає Лоскотона,
Буде муж моїй дочці!
Хто його посадить в льох –
Вибирай одну із трьох!
Бо уже цей Лоскотон
Скоро нам розвалить трон:
Що тоді ми будем пити,
Як не будуть плакати діти!”
І завзяті сльозівці
Понеслися у всі кінці,
Щоб скарати по закону
Баламута Лоскотона.
Довго скрізь його шукали,
У всі шпари заглядали,
Перерили всі двори,
Обходили всі бори,
Час потратили дарма:
Лоскотона скрізь нема,
Бо його завжди і всюди
Од ловців ховали люди.
Опівночі Лоскотон,
Коли всіх колише сон,
Йшов собі в бідняцькі хати
Їхніх діток розважати.
Був тоді у Плаксія
Лютий посіпака,
Віроломний, як змія,
Капітан Макака.
Так хотілося йому
Царським зятем стати,
Що ні разу в ту зиму
Не лягав і спати.
Все ходив, усе він слухав
І нарешті все рознюхав.
На світанку Лоскотон,
Насмішивши діток,
У міцний поринув сон
Між кленових віток.
А лукавий капітан
Підікрався змієм
Й Лоскотонові аркан
Зашморгнув на шиї.
Руки вивернув назад,
Міцно спутав ноги
І мерщій у Пласкоград
Рушив у дорогу...

Весілля в палаці

Лоскотона посадили
За вузьенькі грати,
А в палаці порішили:

- Час весілля грати...-
Гей, зійшлися царенята
І придворна свита
Наречених шанувати,
Сльози діток пити.
До вінця веде жених
Висохлу Нудоту,
Та дивитися на них
Зовсім неохота.
Хоч Макака був бридкий,
А вона ще гірша,
Їм поет один гладкий
Присвятив ще й вірша.
Стільки там було хвальби,
Так скрасив їх вроду –
Навіть жаби від ганьби
Булькнули у воду!
Але цар ходив, пишався,
Він із зятем цілувався,
Похвалявся: “Ну, тепер
Лоскотон, вважай, умер!
Недоступним став для всіх
Голосний та щирий сміх.
Тож від радості стрибайте!
Тож від радості ридайте!
Ми тепер встановим скрізь
Віковичне царство сліз!”
Так розхвастався Плаксій –
Цар країни Сльозолий.

Звільнення Лоскотона

Та поки гуло весілля,
То п'яниці вартові
Напились якогось зілля
Та й поснули у траві.
А вночі йшли до в'язниці
Батраки й робітники,
Щоб звільнити із темниці
Лоскотона на віки.
Рознесли всі перепони,
Гнули грати, мов пруті:
- Гей, веселий Лоскотоне,
Це прийшли твої брати!
Йди до нас, веселий брате,
В нашу здружену сім'ю!
Підемо разом догравати
Ми весілля Плаксію...

Продовження весілля

У палаці кожен скаче
Та від щастя гірко плаче,

Ллються сльози, як ріка, –
Бачте, радість в них така!
Раптом цар упав на трон:
- Ой, рятуйте – Лоскотом! –
Всі відразу “ох!” та “ах!”,
Жах у кожного в очах.
А веселий Лоскотон
До царя стрибнув на трон
І сказав йому якраз:
- Насмієшся ти хоч раз!.. –
Став царя він лоскотати,
І Плаксій став реготати.
Так сміявся – аж заливався,
Аж від реготу качався,
Кулаками очі тер –
Потім лопнув і помер.
Ой, була ж тоді потіха –
Цар Плаксій помер од сміху!
З ним придворні одубіли,
Бо сміятися не вміли.
А цареві три сини,
Три завзяті Плаксуні,
Так сміялись-реготали,
Що штани з них поспадали –
Тож всі троє без штанів
До чужих втекли країв.
Три царівни теж навіть
У чотири бігли боки.
Кровопивці-сльозівці
Стали п'явками в ріці,
А Макака-забіяка
З'їв себе із переляку.
Так веселий Лоскотон
Розвалив поганський трон.
Сам же він живе й понині,
Дітям носить щирий сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.
Схочеш сам піти в цей край,
То маршрут запам'ятай:
Треба йти спочатку прямо.
Потім вправо завернуть,
А тоді поміж дубами
Поведе наліво путь.
Після цього вже помалу
Чимчикуй куди попало:
Як од втоми не впадеш –
В цю країну попадеш.

Василь Симоненко

ВЕСІЛЛЯ ОПАНАСА КРОКВИ ПРОЗА

Ніхто не розумів, що гелготів довготелесий та сухоребрый каратель. Але всі бачили, як з його рота виповзали гадюки. Вони довго сичали у вухах, а потім їхнє сичання перекладав на людську мову переляканий учитель з сусіднього села.

— Він каже, що під вашим хутором вчора застрелено троє солдатів. Якби це трапилося тут,

вони б забили всіх до одного. А так хочуть повісити лише тих, у кого в сім'ях є партизани. Якщо

ж ви не видасте партизанських родичів, то будете знищені всі.

Двісті дідів, бабів, жінок та дітей стояли під божевільно гарячим сонцем, але їм було холодно.

Цівки морозу струменіли з чорних отворів автоматів і кулеметів, націлених у всіх разом і ні в

кого зокрема. Над натовпом висіли переджнивна спека і передсмертне мовчання. Потім знову з

есесівського рота поповзли гадюки.

— Він каже, що ви можете мовчати ще десять хвилин, а тоді він звелить стріляти.

Десять хвилин бігали зморшки по чолах, десять хвилин стікало мовчанням сонце, десять

хвилин задубілими очима вдивлялися в закручений шпориш, ніби хотіли віднайти в ньому який

порятунок. Потім натовп заворушився, і озерце людей вихлюпнуло наперед тисячолітнього

Опанаса Крокву. Він забув навіть уклонитися людям, а пішов прямо на вчителя.

— Скажи цьому кнурові, що то мої сини забили тих вилупків. І ще скажи, хай не сміють мене

бити, бо я коростявий. Хай просто вішають.

— Скільки ваших синів у лісі? — переклав учитель запитання есесівця.

— Та всі до одного.

— А хто у вас є дома?

— Була баба, та вмерла.

— А щоб тобі язик не відсох! — висунулася з юрби сива жіноча постать, хіба на яке століття

молодша від Опанаса. — Живою мене до могили кладе, та ще й прилюдно. Не втечеш ти від

мене, іроде, і на той світ!

Есесівець реготав довго і смачно, коли вчитель переклав йому цей монолог старої.

— Це ваша баба? — спитав Опанаса.

— Угу. Моя. А чия ж іще?

— Правду казав дід, що ваші сини в партизанах? — допитувалися в баби.

— А правду. Хіба такий збреше? Усі соколята наші в лісі гніздяться...

Їх повісили на гігантському в'язі біля колишньої церкви. Здивованими очима дивилися вони

на врятованих ними людей і показували вслід карателям свої сині прикушені язики.

Опанас Кроква зроду не мав дітей, а баба Оріся, що поєдналася з ним вірьовкою, ніколи не

була його дружиною. Кажуть, у юності вони дуже кохалися і хотіли побратись, але батьки не

дозволили. Видали Орісю за багатшого.

Може, це правда, а може, людська фантазія творить нову легенду про велику любов, яка вже на

смертному одрі зачала життя.

Василь Симоненко

ЧОРНА ПІДКОВА ПРОЗА

Хмари повзли так низько, що перехожі несподівано виринали з них і так само несподівано тонули. Дівчина задерла голову, ніби хотіла протаранити очима їх клубчасту похмурість. Довгими віями вона торкалася країв хмар, а її очі були єдиними синіми цятками серед передгрозової сірості.

— Я не люблю тебе, — сказала дівчина, дивлячись у небо. — Ти брехав мені...

— Я не брехав тобі...

— Ти не любив мене.

Він дивився в землю і не бачив, що коїться над ними.

— Я люблю тебе. — Хлопець нервово човгав черевиком по зеленому горбику і вже вибив на ньому чорну підкову. — Я люблю тебе...

— Ти просто боїшся втратити мене і залишитись самотнім.

— Дурниці! — раптом загарячився він.
— Коли я став байдужим тобі, то...

Вона метнула на нього дві сині блискавки.

— Чому ти весь час дивишся в землю?

Він важко, мов гирі, підняв свої очі і спідлоба глипнув на неї, але за мить його очі знову впали в траву.

— Це не має значення, куди я дивлюся.

— Ти ніколи не дивився мені в очі. Ти завжди був жадібним і нетерплячим, — розстрілювала вона його сумніви. — Ти не хотів бути щасливим зі мною, ти просто хотів ошасливити мене.

Вона раптом заплакала і ледве втрималася, щоб не припасти йому до грудей.

— Я теж хочу бодай одну людину зробити щасливою, — сердито ввігнала

підбор у глевку землю і прожогом кинулася геть.

— Почекай! — Він рушив за нею.

Тягуче закашлявся грім, і об листя запорошчало великі, мов боруб'яхи, краплі. З хмар виринали двоє. Вони трималися за руки і бігли прямо під клен. Зупинилися захекані і мокрі, щасливі, що знайшли таку густу крону.

— Дивися, підкова, — вигукнув хлопець.

Вони присіли біля чорної дуги, впаяної в зелене божевілля. І якось несподівано зустрілися їхні очі, потім руки і губи.

— Підкову знаходять на щастя, — прошелестіли її уста.

Ті, що знаходять підкову, ніколи не думають про того, хто загубив її.

Василь Симоненко

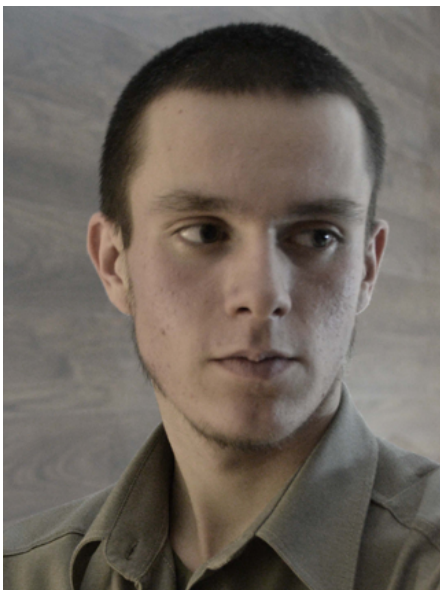
Над номером працювали (люди)

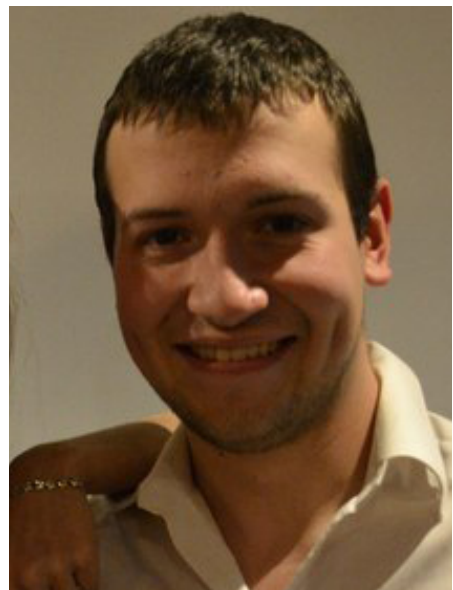
Головний редактор
Кирило Поліщук

Редактор
Вікторія Нетребенко

Технічний редактор
Артем Луценко

Журналіст
Сергій Цигульський

Щиро ваш журнал «шТОPOR»!

P.S. Ми як завжди раді співпраці із поетами, прозаїками, драматургами, журналістами та есеїстами. Пишіть на нашу пошту:
shtopor_journal@ukr.net

facebook.com/shtoporjournal
vk.com/journal_shtopor
shtopor_journal@ukr.net

Більше новин і фото тут...

facebook.com/shtoporjournal
vk.com/journal_shtopor
shtopor_journal@ukr.net